

Kẻ Trộm Vô Hình

Hai Hùng SG

Mới sáng sớm đã nghe cô Tư Hồng lớn tiếng khiến ai nấy trong xóm chú ý lắng nghe:

- Cái quân bất nhân quá, gia tài có mấy con gà tính để dành làm thôi nôi cho thằng Tèo vậy mà cũng ăn cắp cho bằng được, mẹ tổ nó tao biết hết ráo rồi nhe, có ngày bắt gặp tao nắm cổ lôi đầu xuống ấp lúc đó có mà mang nhục nghe con.

Nghe tiếng chửi rủa " Trống không" của cô Tư Hồng khiến ông Chín xích lô nhột nhột trong người vô cùng, ông thầm nghĩ:

" Cô Tư này chắc xía xối thằng Mum con mình đây, mà cũng ngộ cái xóm này hể mất cái gì thiên hạ đều chĩa mũi dùi vào thằng Mum nhà này hết vậy cà"

Ông Chín xích lô cố nén lòng, giả vờ không nghe những lời cay độc của cô Tư Hồng, ông lặng lẽ đẩy chiếc xích lô ra khỏi căn nhà tồi tàn của mình để đi kiếm tiền và cũng để tránh cái cảm giác khó chịu ở trong lòng, đẩy xe ra đến cổng ông nói ngoái vô nhà:

- Mum đâu con, ở nhà lo cơm nước giặt giũ cho đàn ông nghe con, chút tí về, nhớ đừng tùm năm tùm ba với mấy đứa xóm dưới nữa nghe bây, tai tiếng dữ lắm đó.

Tiếng thằng Mum dạ rên lên sau câu nói của ông Chín, rồi nó chạy nhanh ra khép cái cửa rào xiêu vẹo lại, rồi nhanh chóng chạy vào nhà ngay, dường như nó cố tránh chạm mặt mọi người trong xóm thì phải.

Từ hôm Mum trở về cái xóm nhỏ thân thương của mình sau mấy năm dài đi cai nghiện ma túy, nó những tưởng mình sẽ được mọi người dang tay rộng lượng chào đón và mừng cho nó đoạn tuyệt được với "nàng tiên nâu", nào ngờ thực tế khá phũ phàng, dù có vài ba nhà trong xóm thương cảm hoàn cảnh đơn chiếc của cha con nó, họ giúp đỡ tiền bạc, thức ăn, quần áo v.v... nhận những món quà từ tấm Lòng bao dung của bà con lối xóm khiến cho ông Chín và thằng Mum mừng vui vô hạn, nhưng cũng có không ít gia đình trong xóm họ có thành kiến với những người trót lỡ tay " nhúng chàm" như thằng Mum, họ không thích ra mặt, nhẹ thì đi ngang qua lờ lăm mặt họ cũng không thèm nhìn, nặng hơn một chút thì buông lời cay nghiệt, nói bóng nói gió để châm chích vào cái quá khứ tội lỗi của thằng Mum, với Mum nó xem như đây là hậu quả đương nhiên nó phải gánh chịu để trả giá cho hành vi nông nổi của mình đã qua, tội nhất là ông Chín xích lô, cả đời ông tuy nghèo nhưng chưa bao giờ ai có thái độ xúc phạm đến ông, từ lúc thằng Mum vướng vô nghiện ngập hút xách ông đã đón nhận thật nhiều những đôi mắt ghê lạnh của xóm làng dành cho ông, và những lời thị phi hàng ngày khiến ông Chín buồn vô hạn, nhưng dần dà ông đã quen với cái thói khinh người của những gia đình này, ông bất chấp dư luận để sống và cố gắng hướng dẫn thằng Mum sống sao có ích cho đời sau cú trượt dài vừa qua..

Đang cặm cuội sửa lại chiếc xe đạp cũ mèm để chuẩn bị cho cuộc mưu sinh, thằng Mum nó loay hoay với cái thắng sau của chiếc xe, nó ráp hoài mà chẳng khớp vào cái khung xe, nó bực dọc nói:

-Cái thắng gì mà ráp hoài không vô, thì ra thằng quý Lâm nó cho mình cái thắng "Dỏm" của mấy tay làm hàng lậu hàng giả làm ra đây mà.

Sau một lúc cật lực thì công lao nó cũng được đền đáp, vậy là cái xe đạp cũ từ nay sẽ là cái cần câu cơm của thằng Mum, nó với thằng Lâm sẽ đi bán bánh mì dạo, chị Hường chủ lò bánh mì trong xóm sẵn sàng giúp cho hai đứa làm ăn bằng cách cho lấy chịu bánh mì đi bán, chiều về sẽ thanh toán lại cho chị, chẳng những tạo điều kiện như vậy mà chị còn lấy giá vốn không tính lời lãi gì nhằm để hai đứa sẽ "Để thờ" hơn với tiền lời mỗi ngày, thằng Mum nhắm tính nếu nó và thằng Lâm chịu thương chịu khó cố gắng làm ăn thì chẳng mấy chốc hai đứa nó sẽ có " Cửa ăn của để" nhằm phụ giúp thêm cho cha mẹ già đỡ nhọc nhằn trong cuộc sống.

Đang mơ về viễn cảnh khá hơn trong tương lai, Mum nhoén miệng cười một mình thì bỗng đâu tiếng ai đó cảm râm ngoài sân:

-Thiệt hết nói nổi,đứa nào thất nhơn sát đức quá chừng, nó chôm mấy con Gà của cô Tư Hồng rồi nó còn quơ bầy Vịt của tui nữa, không phải mấy thằng "sì ke" trong xóm này thì còn ai vô đây nữa?, cho tui nó đi " cai nghiện" mót mùa cho rồi, thả làm chi đám này, vì thế nào tui nó cũng "Ngựa quen đường cũ thôi".

Nghe Ông Sáu Khịu la làng ngoài sân như thế, Mum giật run người nó thầm nghĩ:

" Chẳng lẽ thiên hạ muốn mình mãi mãi là tên tội phạm hay sao? mất mát cái gì cũng đến nhà mình nói xiên nói xỏ, không lẽ muốn làm người tốt khó dữ vậy sao".

Cơn giận dữ trong lòng chợt bùng lên, tai nóng ran. tim đập liên hồi khiến Mum đứng bật lên nó dự tính ra ngoài gây với ông Sáu Khiếu một bận cho dù tới đâu thì tới, vừa di chuyển được vài bước thì hình ảnh ông Chín xích lô hiện ra trong tâm trí khiến Mum chùn bước và chợt nhớ lại lời ông Chín đã khuyên Mum khi về đến gia đình:

"Mum con, nhà mình nghèo lắm, nhưng xưa kia con có bao giờ thấy có ai dám nói điều gì phật ý với nhà mình đâu, vì nhà mình áp dụng đúng câu ông bà dạy: " Nghèo cho sạch, rách cho thơm", từ khi con vướng vô nghiệp ngập con làm những điều càn quấy để cho bà con không còn xem trọng gia đình mình nữa, nay con về nên làm lại cuộc đời, cố gắng rời xa dĩ vãng tăm tối nghe con, và nhất là con phải nhẫn nhịn khi nghe người đời dèm pha nghi kỵ về con sau này, con nhớ không "....

Thằng Mum chùn bước, nó trở vào phía nhà trong, buông mình trên chiếc ghế bành cũ kỹ với thái độ chán chường nó nói:

- Thương cho Tía mình nên tui nhịn ông đó nghe ông Sáu....

Cứ như vậy, vài ba hôm nhà này tiếp tục mất con gà, nhà khác lại mất con vịt, tên trộm này thật giỏi, nó bắt gà vịt trong chuồng mà không gây ra tiếng động, kể cũng lạ là đám gà vịt kia cũng chẳng thấy kêu la hoảng hốt khi bị bắt đi, trong xóm họ bàn tán với nhau không lý nào tên trộm này đã dùng bùa ngải gì đó khiến cho đám gà vịt phải im tiếng, bao nhiêu nghi ngờ phần lớn họ dồn vào thằng Mum họ đồn thổi chắc thằng Mum học được bùa ngải gì nơi nó đi cai nghiện do nơi đây khá gần gũi với các buôn làng người thiểu số...

Câu chuyện trộm đạo nọ dần hồi cũng đến tai ông Bảy ở ấp cận bên, vốn là một người có khiếu về điều tra dấu vết tìm tội phạm, ông Bảy lần la tìm đến những khổ chủ mất trộm, ông chăm chú quan sát những cái chuồng bị mất cắp, chẳng nơi nào có biểu hiện bẻ khóa, cắt lưới bao bọc quanh chuồng, không một dấu vết nào tố cáo chứng tỏ tên trộm ranh nghề vô cùng.

Quan sát hồi lâu, dường như có được manh mối nào đó ông Bảy tự cười một mình rồi bước nhanh vào nhà để bàn bạc với chủ nhà bị trộm, vừa thấy mặt ông Bảy ông Sáu Khiếu vội hỏi ngay:

- Sao rồi anh Bảy, có tìm ra manh mối gì không? Anh mần không ra chuyện tui nó khinh thường sẽ chôm chĩa của bà con tiếp nữa thì khổ sở lắm anh ơi!

Đón lấy tách trà nóng từ tay ông Sáu Khiếu rót cho mình, chưa trả lời vội ông Bảy chậm rãi hớp miếng trà rồi ông khẽ khàng nói:

- Tui biết thủ phạm rồi, cái tay này nó rất tinh vi nhe ông Sáu, tạm thời tui chưa cho ông biết nó là ai đâu, ông thả tiếp mấy con vịt vô nuôi tiếp đi, tối nay tui sẽ tóm cổ nó cái một.

Nghe ông Bảy nói, ông Sáu há hốc miệng ra vẻ ngạc nhiên lẫn thán phục, ông thắc mắc sao mà ông Bảy tài dữ vậy, ông bèn hỏi:

- Chèn ơi ông Bảy hay thiệt nhe, cả đám tui tui từ sáng đến giờ cứ nghĩ hoài không ra, ông mới ngó sơ sơ là biết thằng quỷ nào ăn trộm rồi, tối nay ông tóm được tui tui sẽ đãi ông một chầu thịnh soạn ở quán cạnh nhà bà Tư Hồng nhe ông, à mà nè, cho tui hỏi ông mần sao mà biết chắc mẽm nó là đứa nào, tui cũng nghi nghi mấy đứa hút xách mới ra trại về đây chứ không ai khác hết á.

Ông Bảy cười nhẹ, ông nói:

- Ái chà, "chưa bắt được tay vay được cánh" thì đừng nghi ngờ cho người này người nọ tội nghiệp người ta ông Sáu ơi! Thôi ông đi bắt bầy vịt về đi, tối nay để tui tính.

Cô Tư Hồng đứng cạnh ông Bảy, cô đã nghe hết câu chuyện giữa hai ông già, chờ cho ông Bảy dứt câu nói trên, cô Tư Hồng góp lời vào:

- Em mất đám gà này chẳng nao nhiêu tiền, nhưng tức một cái tui nó lộng hành quá chừng, chuyến này anh Bảy nhúng tay vô thì đám này sẽ "lòi mặt chuột" ráo nạo hết cho coi.

Nghe cô Tư Hồng lên tiếng, ông Bảy xoay người lại nhìn cô Tư Hồng một cách đăm đũa rồi nói:

- Cô Tư nó yên chí đi, anh Bảy này ra tay thì "tụi nó" có mà chạy đằng trời cũng không thoát nữa.

Cô Tư Hồng phá lên cười khoái chí sau câu nói của ông Bảy, rồi với một chút tò mò cô ghé sát tai ông Bảy nói nhỏ điều gì chẳng ai biết ngoài hai người trong cuộc, nghe xong ông Bảy phẩy tay rồi nói lớn cho mọi người cùng nghe, ông cố chứng minh ta đây là bậc "Chính nhân Quân tử", đường đường chính chính chứ không úp úp mở mở việc riêng tư, ông nói:

- Chà, chà cô Tư nó cố chờ đi, vụ này nói trước bước không qua, để tui tóm cổ tụi nó thì mọi người sẽ biết tông tông nó là ai mà, ha ha ha.

Chiều hôm ấy khi bầu trời bắt đầu nhá nhem tối, ông Sáu Nhiều và cô Tư Hồng đã làm theo lời dặn của ông Bảy lúc ban sáng, họ nhốt vài con gà con vịt vô cái chuồng xem như chưa hề có việc bị mất trộm vừa qua.

Ông Bảy cùng thằng cháu ngoại cũng vừa đến nơi, trên tay hai ông cháu nào là dây thừng, cọc tre và mảnh lưới dùng để bắt cá, Hai ông cháu nhanh nhẩu đến bên chuồng gà phía sau, họ lọ mọ làm gì chẳng ai được chứng kiến, ông dặn mọi người không được léo hánh đến chỗ ông canh ăn trộm, với cái lý do ông đưa ra sợ mọi người nhìn thấy sẽ lộ bí mật, ông còn nói thêm:

- Ở đời "Tai vách mạch rừng" mọi người đến xem rồi bàn tán um sùm sợ đến tay bọn "Đạo chích" tụi nó trốn biệt thì coi như lúa vàng luôn nhe cô Tư với anh Sáu.

Thấy hai ông cháu cụ bị đồ nghề bắt ăn trộm không giống ai, mọi người có đôi chút nghi ngờ tay thám tử Bảy "Sơ lốc hòm" này vô cùng, nhưng vì công việc nên chẳng ai bàn ra tán vào cho thêm rối rắm, tuy vậy cũng có người ác mồm ác miệng cũng nói bằng quơ:

- Xí, tui thấy bắt ăn trộm cầu cả xóm hợp lực chắc gì túm được tụi nó, vậy mà cha Bảy này làm tài lanh, định bắt cá trên cạn hả cha nội, ông bắt được tụi này thì tui cùi sút móng tui cũng cam nữa à.

Trời về khuya xóm làng đã yên giấc, xa xa cũng còn nghe vọng lại bài ca vọng cổ của một tay đệ tử lưu linh nào đó, cái giọng nhừa nhựa lạnh lốt trong đêm thanh vắng của tay này khiến cha con ông Bảy hơi phật ý, vì ông sợ rằng thủ phạm biết có người còn thức không dám mon men đến thì coi như công của hai ông cháu đêm này xem như "Dã tràng xe cát biển đông", nổi sùng trong bụng vì sự phá đám bất đắc dĩ này nhưng ông Bảy cũng kiên nhẫn đợi chờ, ông và thằng cháu thu mình núp trong mấy bụi chuối hột gần cái chuồng gà, thỉnh thoảng bị muỗi chích rất quá ông càu nhàu:

- Xong đêm nay coi như mình mất cả lít máu chứ chẳng chơi nhe.

Thằng nhỏ bị muỗi cắn nó bực mình nên đổ quạu lên tiếng trách ông Bảy:

- Hôm nay thôi nghe ông, tối ngày ông cứ "Điều tra" ăn trộm hoài, theo ông con mọt muốn tắt thở, buồn ngủ nữa, ngày mai vô lớp ngủ gục ông thầy ổng véo tai con nữa là tại ông đó nghe.

Ông Bảy đốp lại nó liền:

- Thằng quỷ nhỏ này, bắt được trộm bà con cho đồ ăn thức uống đem về mầy ăn nhiều nhất mà còn la làng nữa hả, thôi nín đi để canh tụi nó nè, nghe động tịnh là dọt ra liền nghe hông, nhớ giữ đèn pin nữa đó.

Chừng nửa tiếng sau, có tiếng gà kêu quang quác trong chuồng, ông Bảy cùng thằng cháu vội nhào ra huơ huơ đèn pin về hướng đó, vài bóng đen nhỏ vọt nhanh rồi bỗng có tiếng của mấy con Mèo kêu vang lên thảm thiết, dường như chúng đang gặp điều gì nên rên la vang dội cả đêm trường, trước mắt hai ông cháu một đàn gồm ba con mèo đen mun với cặp mắt sáng quắc phản chiếu bởi ánh đèn pin, thấy người nó càn vung vẩy sau tấm lưới do ông Bảy giăng ra, vậy đã rõ thủ phạm là đây.

Bên nhà cô Tư Hồng cũng hai trụ mèo đen bóng lưỡng dính lưới nằm thất thủ chịu trận.

Ánh đèn điện bật sáng lên, bà con trong xóm xúm xít lại, người thì trầm trồ khen tài ông Bảy, người thì "Mắng mỏ" lũ mèo hoang, tóm lại ai nấy hả hê vì biết được thủ phạm vô hình chồm mấy con gà con vịt vừa qua không phải là mấy đứa sì ke như mọi người nghi ngờ bấy lâu nay.

Đưa chiếc xích lô vô sân nhà, vừa quay lưng định vô nhà nhắm mắt cho lại sức sau buổi chạy xe đêm, ông Chín xích lô nghe giọng của ông Sáu Khìu và cô Tư Hồng cùng lên tiếng gọi mình:

- Ông Chín, ông Chín.

Không hiểu có chuyện gì mà hàng xóm đến nhà mình sáng sớm, ông Chín thầm nghĩ:

" Rồi đó, mất gà mất vịt qua mắng vốn thằng Mum nữa chứ gì"

- Anh Chín ra quán cà phê đầu xóm uống cà phê với tui tui cho vui, lâu quá xóm giềng không qua lại lâu ngày tình cảm lạt như nước ốc, hôm nay mình hâm lại nhe ông Chín".

Ông Chín với một chút ngờ ngàng rồi ông nói:

- Thôi để khi khác đi, tui sẽ qua mời hai ông bà uống cà phê, mới chạy xe về oải quá, nhắm mắt một chút, giờ này mà làm ly cà phê là " Rùm rụp" luôn, có gì không ông bà nói luôn đi đừng ngại.

Được ông Chín " Vẽ đường cho hươu chạy", ông Sáu và cô Tư Hồng ngỏ lời xin lỗi vì sự nghi ngờ thằng Mum bấy lâu nay, giờ thì mọi việc sáng tỏ, mong ông Chín và Mum đừng buồn và tha thứ cho họ để họ được thanh thản trong lòng,

Nghe hai ông bà khách nói lời trần tình, họ nói đến đâu nước mắt ông Chín chảy dài đến đó, ông khóc vì mừng hơn trúng số bởi vì hai cha con ông được " trời đất" thương tình minh oan cho.

Thằng Mum đứng sau cánh cửa nó đã nghe hết mọi chuyện, nó cũng khóc vì sung sướng, nó khóc vì thật sự nó được làm người kể từ phút giây này.

Thay lời kết, khi mọi việc chưa ngã ngũ điều gì, một nghi mười ngờ trong lúc nóng giận mình đừng bao giờ "Xem mặt mà bắt hình dong" nhiều khi gây oan ức cho những người đã trót nhúng chàm muốn làm lại cuộc đời các bạn nhé.

Viết xong 30.8.2016